

El PP de les Balears viu en tensió a les portes del vuitè congrés, a fer el mes de juny. Cañellas hi presenta batalla per evitar l'acord entre Verger i el tàndem Huguet-Soler. Al rerefons de tot plegat, hi ha la designació dels càrrecs pel govern central.

Tambors de guerra dins el PP de les Illes

Fins ara tot havia estat tranquil·litat. Però de cop sobte ha petat la bomba: Cañellas passa a l'atac. El tàndem Huguet-Soler (els presidents del PP i del govern de les Balears, respectivament) es pensaven que no tindrien gaires problemes a l'hora d'acaparar el poder popular de les illes Balears en el VIII Congrés Regional del PP, gràcies a la candidatura oficialista. Això vol dir, fet i fet, que confiaven en una solució "amistososa". Al capdavant, l'únic entrebanc seriós que se'ls havia presentat era la possibilitat que l'ex-president del Consell Insular de Mallorca, Joan Verger, els presentàs batalla. Durant aquests darrers temps els "oficialistes" havien procurat de pactar amb Verger una candidatura conjunta, en la línia d'allò que Madrid vol i desitja. Tot anava, doncs, pels camins més o menys prevists. Però ara fa uns quinze dies, en concret el divendres dia 19, va esclatar la bomba: Carles Ripoll, tinentbatlle d'Urbanisme a l'Ajuntament de Ciutat de Mallorca, canyellista declarat, anunciava la seva candidatura al Congrés. Gabriel Cañellas, que fins aleshores s'havia imposat el silenci polític ("faig vacances polítiques", solia dir des que fou obligat a dimitir, el juliol de 1995) va manifestar la seva opinió: donaria suport a en Ripoll. En realitat es podria haver estalviat de dir-ho, perquè no és que li doni suport, és que és Cañellas qui ha creat la candidatura de Ripoll.

Aleshores, la situació interna del PP a les envistes del Congrés (que continua no tenint data, però, si

Aznar fos investit president durant aquesta setmana, tot fa pensar que seria convocat per a mitjan juny o per a la darrera) esdevé un ver embolic. Què hi ha en joc? Quins grups o "famílies" s'enfronten? Com s'acabarà tot? I sobretot, qui és que guanyarà?

Ja es veia venir que fins després de les eleccions de març no hi hauria moviments interns de gaire catatge. Per què? Perquè la gran ba-

Si haguéssim de cercar símls de 'westerns' per a explicar el que passa al PP, el més adient seria el de 'El bo, el lleig i el dolent'.

talla són els càrrecs que el govern central ha de nomenar a les Illes. Al Principat i al País Valencià, amb uns estatuts enormement superiors en autogovern al balear, això potser no és tan important ni s'acaba d'entendre. Però és així. Entre molts i molts, el govern central nomena: delegat del govern, delegat del MEC, director de Ràdio i Televisió Espanyola a Balears, delegat de Finances... Això és el poder a les Illes. La comunitat autònoma (58.000 milions de pessetes de pressupost), sense televi-

sió, sense competències en educació, ni sanitat..., té un poder polític molt limitat. El poder gros és del govern central. Qui controla els càrrecs, controla els fils del poder, sobretot perquè parlem d'una situació en què el PP ja controla el govern, Ciutat de Mallorca...

Carles Ripoll, el canyellista, en una entrevista a la premsa local, explicava així el perquè de la seva candidatura: "No és que critiquem en Soler, allò que feim és debatre les regles de joc del partit, posar en pràctica el que diuen els estatuts, fer que sia el partit qui decideixca les persones que han d'ocupar els càrrecs d'àmbit municipal, autonòmic, estatal..." Més clar, aigua.

La llum vermella del perill es va encendre en l'entorn canyellista quan van saber que des de l'oficialitat (Huguet-Soler) maniobraven per "recomanar" els càrrecs al futur govern. Al mateix temps els va caure molt malament que Soler hagués manifestat -i que ho complís-, que calia reduir els càrrecs de confiança del govern autònom. Tots hi han estat posats per Cañellas. En un macropartit com el PP, on molt sovint l'aspiració de càrrecs determina les posicions polítiques, van caure molt malament aquestes ganes de Soler d'anar "per lliure". Soler ha estat un protegit de Cañellas. Sempre ha estat home de la seva confiança: va ser Soler qui féu entrar els democristians a l'AP de Cañellas, quan aquest partit no era res a les Balears (principi dels anys 80); Soler hi era present (amb Cañellas i Matutes), quan hom maldava per convèncer Jeroni Al-

bertí (UM) que donàs el primer govern a Canellas (1983). És Soler qui Canellas va proposar com a substitut seu a Madrid, que l'acceptà. I Canellas va salvar Soler de dues rebel·lions del grup parlamentari (la tardor passada) per la política lingüística del nou govern...

Aquestes estretes relacions, al llarg d'aquests darrers nou mesos, s'han anat diluint una mica, a poc a poc. Soler s'ha vist amb força, tot sol. I les eleccions li daren raó. El PP no era Canellas, sinó el PP d'Aznar. Madrid confiava en Huguet-Soler. No Cañellas. Però Cañellas no era mort, ni prop fer-hi.

Veger i Cañellas. Un altre factor que podria ajudar a explicar l'aposta de Cañellas és Joan Verger. Entre Verger i Cañellas no hi ha hagut mai sintonia, ben altrament. Verger ha intentat diverses vegades d'oposar-se a Canellas, però mai no s'havia decidit a fer la passa definitiva d'anar contra "l'amo" en un congrés. Ara ha vist que és la seva oportunitat. Si més no, de pactar amb Huguet-Soler per arraconar, així, Cañellas. Però l'ex-president no es deixa arraconar. I de cap manera no vol una

entente entre Verger i l'oficialitat, que el deixaria fora de joc. Feia mesos que parlava amb persones i grups del PP. Calibrava els suports que hi tenia. Des que va deixar de ser president molts dels seus fidels han fet una "crisi de fe": José Antonio Berastáin, un jove polític que ho ha estat tot mercès a Cañellas (actualment encara és conseller de la Funció Pública) s'ha passat a Verger. N'es un exemple, i n'hi ha força més. Però encara li resten fidels. Bastants. Sobretot el grup de Ciutat de Mallorca. De fet, Carles Ripoll, el van posar de número dos, darrere de Fageda, i en perjudici de Francesc Fiol (el segon de Fageda durant la legislatura anterior), per si l'escàndol de Bon Sossec feia disminuir el batlle actual, en Fageda.

Així, el PP s'encara a la recta final del congrés amb tres famílies "cordialment" enfrontades. "Cordialment" perquè tothom expressa la seva bona voluntat de "no trencar el partit". És clar que, això, ja ho veurem quan haurà passat el congrés. Cada grup té una part del grup parlamentari. El front més feble, si queda sol, és el que forma el grup de Joan Verger. Ningú no dub-

ta que el guanyador serà qui pactarà amb Huguet-Soler. Per què? Perquè és el nucli dirigent que vol Madrid, no per la seva pròpia força.

Tot i que cada dia surten canvis en la lluita pel poder, en aquests moments tot fa pensar en una aliança d'Huguet-Soler amb Cañellas. Però res no és tancat. Soler veu que podrien condicionar-li força la seva futura acció de govern. Huguet no vol enfrontaments amb Canellas i vol continuar essent president del partit. Cañellas vol mantenir el poder a través de l'executiva. Verger veu que, si no pacta i va a la confrontació i perd -cosa més que previsible-, segurament que haurà sonat el seu final. Fins i tot es rumoreja si Huguet no havia arribat a pactar-hi, a l'esquena de Soler, però ell ho nega: "Som dos homes i un destí", va dir Joan Huguet. Ara bé, ja l'ha vista, Huguet, la pel·lícula que duu aquest títol? Al film, en Redford i en Newman acaben molt malament. Posats a fer símilis de *westerns* potser hauria estat més adient, per a definir el que passa al PP, el d'*El bo, el lleig i el dolent*. Però qui és qui?

Canellas i Soler en el darrer debat d'inversió. Tots els pronòstics anuncien que finalment es formarà la coalició Huguet-Soler amb Canellas.

Miquel Payeras